

SUNSHADZ

ပျိုအောင်ပျိုနေ
ပြန်လည်သိသာအောင်
သရုပ်ဖော်ပုံရိပ်တင်စဉ်

၁၅
အုပ်မြောက်
အမှတ်တံဆိပ်

(၁)

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်မို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပင်မ၏ သိပ္ပံစားသောက်ဆိုင်များ တွင် စား သောက်သူ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ နှင့် ပြည့်လျှံနေသည်။ ။

မင်းကောင်းဇံဆိုသော လူငယ်ချောချော တစ်ယောက်က သိပ္ပံ တိုးချဲ့ဆောင်နား မြေကွက် လပ်ရှိစားပွဲလွတ် တစ်လုံးတွင် တစ်ယောက်တည်းငူငူငေါင်ငေါင် ထိုင်နေသည်။ ။

“ဝမ်းတီး၊ ပေါင်ကင်ထောတစ်”

“ချိုဆိမ့် ဝမ်းတီး”

“တိုက်ကြီး ဂိတ်ဆုံး နှစ်”

စသော စားပွဲထိုးများ တီထွင်ထားသော စကားလုံးတွေက ပလူပျံနေသည်။ ။ ဖြူ၊ နီ၊ ညို၊ ပြာ၊ ဝါဝါအလှတွေကလည်း စုံသမှ ကြည့်ရတဲ့ သူ မျက်စိကို မူးနောက်နေတာပါ။

လက်ဖက်ရည် ရှယ် တစ်ခွက် ကျကျကို စိတ်အေးလက်အေး မသောက်နိုင်အောင် ဖြစ် နေရှာ ရသူ ကမင်း ကောင်းဇံပါ။ စားသောက်ဆိုင်များက အသံတွေကြောင့် နားတွေလည်း ပူနေပါပြီ။

တကူးတက မကြည့်ရပါဘဲနှင့် မျက်ဝန်းထဲသို့ တိုးတိုးဝင်လာသော အရိပ်များကြောင့် ခေါင်း ပင် မူးချင် လာပြီ။

ရူပဗေဒဌာနမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သရုပ်ပြဆရာတစ်ယောက်ကို လာစောင့်နေသော မင်း ကောင်းဇံ စိတ်ပင် မရှည်ချင်တော့ပါ။

မလာနိုင်သေးသော သူငယ်ချင်းကို ဆက်စောင့်လိုစိတ်ပင် ကုန်ချင်ချင်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာ ကြီးမကြည်မလင် ဖြစ်နေသော မင်း ကောင်းဇံ၏ ရှေ့တည့်တည့် စားပွဲဆီမှာ ဆက်ရက်မလေး တစ် သိုက် ဖြုန်းခနဲပြုတ်ကျလာသည်။

သူတို့ ကို သေသေချာချာ မကြည့်လိုက်ခင်မှာ ဘဲ သူတို့ လေးတွေ၏ ညံစီနေသော အသံက နား ထဲသို့ စူးစူးဝါးဝါးကြီး လိမ့်ဝင်လာသည်။ မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော မင်းကောင်းဇံ၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ မည်းနက်နေ သော မျက်ခုံးနှစ်ခု ပို၍ အတွန့်ချိုးသွားသည်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် မကြည်မလင်သော အကြည့်တစ်ခု၊ အသံလာ ရာ စားပွဲဆီသို့ ပို့လိုက် သည်။

“ဟာ”

ရုတ်တရက် မင်းကောင်းဇံ၏ မျက်ခုံးတွေ အတွန့်ပြေသွားသည်။ ရှုံ့ နေသော မျက်နှာက ချက် ချင်း ကြည်လင် ဝင်းပသွားသည်။ မင်းကော င်းဇံ၏ မျက်ဝန်းထဲသို့ ဇွတ်တိုးဝင်လာသည့် ပုံရိပ်လေး က သူ၏ ရှေ့တ ည့်တည့်မှာ ပါ။

မင်းကောင်းဇံ၏ အကြည့်တွေက ပစ်မှတ် တစ်ခုတည်းမှာ စွဲငြိနေသ ည်။ မင်းကောင်းဇံ မျက် စိခွာမရ ဖြစ်နေသော ပုံရိပ်လေးက ဖွေးဖြူနု နေသော မျက်နှာ သွယ်သွယ်လေး။

ထိုမျက်နှာလေးမှာ မည်းမှောင်မှောင်မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး၊ ရွှန်း လက် နက်စိုသော မျက်လုံး တွေက တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည်။ သ

ည် မျက်ဝန်းလက်လက်ကို ထူထဲသော မျက်တောင်တွေက လှပစွာ ဝန်းရံထားသည်။ ။

ပုံကျတိကျသပ်ရပ်သော နှာခေါင်းလုံးလုံးလေးက နိုင်ငံခြား ပြက္ခဒိန်တွေထဲက ကလေးရုပ်လေး၏ နှာခေါင်းလေးလို ဆွဲညှစ်ချင်စရာပါ။

ထူထူပြည့်ပြည့်နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ပန်းသွေးရင့်ရောင်တွေ တင်ထား၍ ပိုပြီး စုစုထွေးထွေး ပေါ်လွင်နေသည်။ ။ ဝတ်ထားသော စိမ်းပြာရောင် ဝမ်းဆက်နှင့်လိုက်ဖက်စေရန် မျက်ခွံပေါ်မှာ ရှဲ့ဒိုးစိမ်းပြာရောင်ပြေပြေလေး ဆိုးထားသည်။ ။

ဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်ပျော့ပျော့ခွေခွေအချို့က နဖူးပေါ်မှ တချို့တစ်ဝက် ပြိုကျနေသည်။ ။ ခါးလယ်အထိ၊ သပိတ်ရောင် သမ်းပြီး ပျော့စင်းနေသော ဆံပင်တွေကလည်း တထွေးကြီးပါ။

ညာဘက် ပါးပေါ်က စံပယ်တင် မှဲ့နက်နက်လေးက အသားဝင်းဝင်းလေးပေါ်မှာ ထင်းနေ သည်။ ။ သည် မှဲ့နက်နက်လေးက သူမ၏ အလှကို ပိုပြီး ဖြည့်စွက်နေပါသည်။ ။

မင်းကောင်းဇံက ခေါင်းခါခါလည်ခါခါနှင့်အိုက်တင်တွေများပြီးပြောနေသော မိန်းမလှလေးကို အားမနာတမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ။

သူမ၏ လှုပ်ရှားဟန်တိုင်းက မင်းကောင်းဇံ၏ အသွေးအသားကို လှုပ်ရှားဆူပွက်စေပါ သည်။ ။

မိန်းကလေးတွေကြောင့် ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးသော အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့်ရှိနေသော မင်း ကောင်းဇံ၊ ယခုနှလုံးသား ရင်ပြင်မှာ လှိုင်းဂယက်တွေ ထန်နေပါပြီ။

မှ င်တက်မိစွာနှင့် ထိုမိန်းကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ ။

“ကဲ . . . ဟေ့၊ ဘယ်သူ ဘာစားကြမှာ လဲ”

လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသလို ညံ့စို့ပွက်လောရိုက်နေသော ထိုမိန်းကလေးတို့ ၏ ဝိုင်းမှ တစ် ဦးတစ်ယောက်က မေးသည်။ ။

“လဲ့သီကတော့ ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲနော်”

“အေးပါ၊ သိပါတယ်၊ နင် ခေါက်ဆွဲကြော် စားမယ်ဆိုတာ”

“ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ ကြာရင် ခေါက်ဆွဲ ကြော်တဲ့ တရုတ်ကြီးနဲ့ နင်တော့ ဇာတ်လမ်းဖြစ် တော့မယ်ချို့လဲ့သီ”

မင်းကောင်းဇံက မိန်းမလှလေး၏ အမည်ကို သိလိုက်ပါပြီ။ ချို့လဲ့သီတဲ့ ၊ အချင်းချင်းခေါ်နေ သံ သူကြားခဲ့ရလေပြီ၊ ချို့လဲ့သီဆိုသော အမည်လေးကို ကြားတော့ မင်းကောင်းဇံ၏ ရင်ထဲမှာ လှိုင်း လေးတစ်ခု ထန်သွားသည်။ ။

ရိုန်းမြမြခံစားမှုက မင်းကောင်းဇံ၏ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးမှာ ပြည့်လျှမ်းသွားသည်။ ။ ချို့လဲ့သီ၏ အမည်လေးကို သိလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာစိတ်တွေ လှိုက်ခုန်သွားရပါသည်။ ။

“ဟဲ့ . . . မိန်းမတွေနော်၊ ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့ ၊ အဲဒီခေါက်ဆွဲကြော်တဲ့ လူကြီးကို နင်ပဲ ယူ”

မိန်းမလှလေး၏ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကြားမှ ခုန်ပျံ့ပြေးထွက်လာသော စကားသံတွေက စမ်းရေစီးသံလို၊ ငြိမ်ညောင်းသာယာနေသည်။ ။ မင်းကောင်းဇံ၏ နားထဲမှာ သာယာချိုအေးသော ဂီတ သံစဉ်တစ်ခု လိမ့်ဆင်းသွားသလိုပါပင်။ ။

ပြစ်ချိုးမှ ခံမထင် လှလွန်းသူလေး၏ မျက်နှာကိုသာ
စိတ်ဝင်တစားကြီးနှင့် ငေးနေမိပါသည်။ ။

“ဟေ့ . . . ချိုလဲ့သီ၊ နင်ဘာလို့ ရဲဝင်းကိုမခေါ်လာတာလဲ”

ချိုလဲ့သီ၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး စူထော်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရပါ
သည်။ ။

“ဘာလို့ ခေါ်ရမှာ လဲ”

“ဟယ် . . . နင်ကလဲ . . . သိပ်လေစိမ်းတွေ တိုက်တာပဲ”

“တိုက်တော့ ဘာဖြစ်”

“တစ်တန်းတည်းသားချင်း၊ နင်ဒါလောက်မစိမ်းကားသင့်ဘူး”

“စိမ်းကားတော့ ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ”

ချိုလဲ့သီ၏ မျက်နှာလေးက စူပုပ်သွားသည်။ ။ မကြည်မလင် မျက်နှာ
ပေးနှင့် သူမ၏ သူငယ်ချင်းကို လှည့်ကြည့်နေပါသည်။ ။

“ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမယ့် နင်သိပ်ဆက်ဆံရေး ကျဲ
တောက်တယ်”

“ဒီမှာ ညှိမီအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ နင် သူ့အပေါ်မှာ သိပ်ဆက်ဆံရေး
ပြေပြစ်နေတယ် မဟုတ် လား၊ နင်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖူလုံနေပြီ . . .”

“ငါနဲ့ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက သိနေတာပဲဟာ”

“ဒါဆိုကိုယ့်ဘာသာ ခင်ချင်ခင်၊ လဲ့သီကို မခင်လို့ လိုက်အပြစ်မရှာနဲ့

”

“ရဲဝင်းကတော့ နင့်အပေါ် စေတနာတွေ ထားလိုက်တာဟာ”

“မလိုချင်ပါဘူး၊ သူ့စေတနာတွေများ ”

“လဲ့သီရယ်၊ နင် ဘာလို့ သူ့ကို ကြည့်မရအောင် မုန်းနေတာလဲ”

“ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောလို့ ”

“အို . . . အပျိုနဲ့ လူပျိုပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရည်းစားစကားပြောတာ စိတ်ဆိုးစရာလား”

“ဆိုးတယ်”

မင်းကောင်းဇံ၏ ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

မောင်ကြီရွယ်တဲ့ စံပယ်ကုံးမှာ ဝဲနှင့်နေသော ပျားပိတုန်းက ရှိနေပြီသား ဖြစ်နေတာကြောင့် ပါ။

မင်းကောင်းဇံက နားနှစ်ဘက်ကို ကားနေအောင် လွှင့်ပြီး တစ်ဘက်က စကားတွေကို နားစွင့် နေသည် ။

“နင်သိပ်အကဲပိုတယ်”

“မပိုပါဘူး၊ မကြိုက်လို့ မကြိုက်တာဘဲ ရှိတယ်”

“ဒါလောက်ပိုးတဲ့ ပန်းတဲ့ လူတွေထဲမှာ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး၊ မိခိုင်ရဲ့ ”

“ရဲဝင်းက သူဌေးသား၊ ချမ်းသာရက်နဲ့ ဟယ်”

ချိုလဲ့သီ၏ မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားသလို နှုတ်ခမ်းလေးပါမဲ့သွားတာ မင်းကောင်းဇံ တွေ့ရ သည် ။

“ချမ်းသာတာနဲ့ ကြိုက်ရမှာ လား၊ ငွေဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ ငါ့ဒက်ဒီ

ဆီမှာ အများကြီး ရှိနေတာပဲ၊ ငွေအတွက်နဲ့ တော့ ငါ့ဒက်ဒီဆီမှာ အများကြီး ရှိနေတာပဲ၊ ငွေအတွက်နဲ့ တော့ လူတစ်ယောက်ကို လဲသီတို့ က မကြိုက်ရေးချမကြိုက်”

“အေးပေါ့လေ၊ နင့်လို ကုန်သည် ကြီး ဦးသိုက်အောင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးက ငွေကို ဘယ်လိုတော့မလဲဟာ”

ညိုမိက အသံ စာစာလေးနှင့် ပြောသည်။

“ကဲ . . . ဒါဆို၊ နင်ကငွေကြောင့်မဟုတ်ရင် ဘာကြောင့် ကြိုက်မှာလဲ”

မခိုင်က ပြုံးစစ မျက်နှာပေးနှင့် ချိုလဲသီကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ငါ့ ရင်ထဲက တကယ်ကြိုက်လာမယ့် သူကိုမှ ချစ်မှာ ”

“အဲဒါ ဘယ်မှာ လဲ”

“အိုး . . . ဘယ်သိမှာ လဲလို့ ”

မခို့တရို့လေး ပြောနေသော ချိုလဲသီကို ကြည့်ပြီး မင်းကောင်းဇံ၏ ရင်တွေ အတိုင်းအဆ မရှိ ခုန်မြည်နေသည်။ ချိုလဲသီရဲ့ အချစ်တွေ အားလုံး သိမ်းကျိုး ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေ လောဘတကြီး သူ၏ ရင်မှာ ခိုဝင်လာသည်။

“ဒါဆို ရဲဝင်းနဲ့ ငါမတော်တဆ ဖြစ်သွားရင် နင်စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့”

“အမယ်လေး . . . ဝေးသေး၊ ရက်ရက် ရောရောကြီး စွန့်ကြဲပါသတဲ့ ရှင်”

“အေး . . . နင်ကသာ ရက်ရောနေ။ ဟိုကဖြင့် ငါ့ကို သူ့ခြေထောက်က ခြေမှုန်လေး လောက်တောင် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဟယ် . . . သနားလိုက်တာ ညှိမီရယ်၊ တကယ်ပါပဲ”

ချိုလဲ့သီက မျက်နှာကို တမင်နွမ်းလျ စွာလုပ်ပြီး မျက်ကြော စင်းစင်း လေးနှင့် ကြည့်ပြီးညှိမီအား ပြောသည်။ ။

“အေးဟယ် . . . ခုမှ မေတ္တာတောင်းသမားတစ်ယောက်ငါတို့ အဖွဲ့မှာ ရှိတာ သိရတော့ တယ်”

ညှိမီကတော့ မညှိုးနွမ်းသည့်အပြင် ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာလေးနှင့် သူငယ်ချင်း တစ်သိုက် ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ကဲ . . . ညှိမီတို့ အကြံပေးမယ်၊ နင်လက်ခံမလား”

“ဘာလဲ ပြောလေနေ”

“ဒီတစ်ခါ ရဲဝင်းနဲ့ တွေ့ရင် အပြတ်လိုက်ပြောဟာ၊ ငါတို့ နောက်က နေ လိုက်ပေးမယ်”

“ဟယ် . . . ရှက်စရာကြီး”

“ဟာ . . . ဘာရှက်စရာလိုလဲ၊ တို့ က မိန်းကလေးတွေပဲဟာ”

“ဝါး . . . ဟား . . . ဟား”

တစ်အုပ်လုံး ဝါးခနဲ ရယ်ချသံက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ လှိုင်ဝေ ပျံ့လွင့်သွားသည်။ ။ အခြားစားပွဲက ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အချို့ပင်ပြီးစေ့စေ့နှင့် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ။

သည် လိုပါပဲ၊ ချိုလဲ့သီတို့ အုပ်စုကပျော်တတ်သူတွေ။ ကျောင်းမှာ ဆို နာမည်ကြီးတွေပေါ့။ လှလည်း လှကြပါသည်။ ။ ပျော်လည်း ပျော်တတ်ကြပါသည်။ ။

သူတို့ ၏ စားပွဲပေါ်သို့စားသောက်ဖွယ်ရာများ စုံစုံလင်လင် ရောက်

လာပါပြီ။ ချုံလဲ့သီက ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်း ထ၊ နေသော ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ဖွလိုက်သည်။ ။

ခေါက်ဆွဲတစ်ဇွန်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး တဖူးဖူးနှင့် မှုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးသားတွေ တင်ထားသော နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို ဝိုင်းနေအောင် ဟ၊ပြီး ခေါက်ဆွဲဇွန်းကို သွင်းလိုက်သည်။ ။

ပါးစပ်ထဲသို့ ခေါက်ဆွဲကို အသွင်း ချုံလဲ့ သီ၏ မျက် ဝန်းအပင့်မှာ ရှေ့တည့်တည့်ဆီသို့ အ ကြည့်က တန်းခနဲ ရောက်သွားသည်။ ။

“ဟယ် . . .”

စူးစူးတောက်တောက် စိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်တန်း၍ တိုးနေသည်။ ။ ခေါက်ဆွဲ သွင်းနေသော လက်ကလေးပင် တွန့်ချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

အသား လတ်လတ်၊ ရှိုးဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ချောမွေ့လွန်းနေသော မင်းကောင်းဇံ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ ဆတ်ခနဲ အကြည့်ကို ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ဆီသို့ ပို့လိုက်သည်။ ။

နောက်တစ်ကြိမ် ခေါက်ဆွဲတစ်ဇွန်းကို ခပ်ပြီး ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ။ တစ်ချက် နှစ်ချက် ဝါးရင်း၊ မင်းကောင်းဇံထံသို့ ဒုတိယ အကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အကြည့်စူးစူးတစ်ခု တန်းတန်းမတ်မတ် သူမထံသို့ ရောက်နေဆဲပါ။ ။

ချုံလဲ့သီနှုတ်ခမ်းလေးစုထော်သွားသလို မျက်နှာလည်း စူပပ်သွားသည်။ ။ စိတ်ထဲက အလို မကျမှုကြောင့် ဇွန်းကို ခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်ထဲသို့ ဆောင့်ချလိုက်သည်။ ။

ချုံလဲ့သီ၏ မကြည်မလင်သော အပြုအမူကြောင့် မင်းကောင်းဇံ၏

နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ကြည့်ကောင်းကောင်း ရှိသည် နှင့် ချိုလဲ့သီကို ဆက်၍ ကြည့်နေသည်။

ချိုလဲ့သီက ခေါက်ဆွဲကြော်ကို စိတ်မပါ လက်မပါနှင့် ဆက်စားရင်း တတိယအကြိမ် မင်းကောင်းနံ့ ထံသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ထပ်မံ၍ အကြည့်စူးစူး တစ်ခုနှင့် တိုးလိုက်ပြန်ပါပြီ။ ချိုလဲ့သီအရမ်း စိတ်တိုသွားသည်။ ဒါလောက်တောင် တစ်ဘက်သားကို အားမနာတမ်း ကြည့်နေသော သူကိုလည်း ဒေါသတွေ အစုလိုက် အပုံလိုက် ပွားနေသည်။

ခေါက်ဆွဲကို ဆက်မစားတော့ဘဲ ဇွန်းကို ဆက်ခါဆက်ခါ၊ ပန်းကန်တွင် ဆောင့်၍ ခေါက်နေ သည်။

“ဘယ်ကခေါ်တော့ ငါတို့ ကျောင်းကို မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလဲ မသိဘူး”

နှုတ်ခမ်းကို စုထားရင်း စိတ်ထဲက မကျေမနပ် ပြောနေသည်။

“ဟဲ့ . . . လဲ့သီ၊ ပန်းကန်ကြီး ပေါက်ထွက် တော့မယ်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာ လုပ်လုပ်”

“ဟယ် . . . တစ်မျိုးကြီးပါလား”

ညိုမီကို ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးနှင့် အငေါ့တူးတူးပြောသည်။ ချိုလဲ့သီ၏ ပြုဟန်ကို အံ့သြစွာနှင့် ညိုမီ၏ မျက်လုံး ဝိုင်းသွားသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဟယ်၊ ခေါက်ဆွဲတွေလဲ ကြွေမွနေပြီ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ

“မမြင်ကြဘူးလားဟဲ့”

“မြင်လို့ မေးတာပေါ့”

မိခိုင်ကလည်း အားကျမခံ ပြန်၍ တွယ်လိုက်သည်။

“ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးနဲ့ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အမြင်ကတ်လို့ ”

ချိုလဲ့သီ၏ စကားကြောင့် သူငယ်ချင်း လေးယောက်၊ မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းပြီး ပါးစပ် လေးတွေ အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“နင်အမြင်ကတ်အောင် ငါတို့ ဘာမှ လဲ မလုပ်ရပါလား”

“နင်တို့ ကို မဟုတ်ဘူး ဟဲ့”

“လဲ့သီ နင်စိတ်တော့ ကောင်းတယ်နော်”

“စိတ်လဲ ကောင်းတယ်၊ အားလုံးလဲ ကောင်းတယ်”

ချိုလဲ့သီ၏ ဒေါပွနေသော မျက်နှာရဲရဲလေးကို ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်း တစ်သိုက် ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ မင်းကောင်းဇံပင် လဲ့လဲ့လေး ပြုံးမိသည်။

“ဘာလဲဟ၊ မြို့စေ့စေ့နဲ့ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောလေ”

ချိုလဲ့သီက သူတို့ ကို မဖြေဘဲ၊ မင်းကောင်းဇံ ထံ မျက်စောင်း တစ်ချက် ဝင့်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်က လျင်ပြီးသားမို့၊ ချိုလဲ့သီ၏ အကြည့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့တော့ စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသော ချောချောခန့်ခန့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အားလုံး မျက်လုံးချင်းတွေ ဆိုင်လိုက်သည်။ မချိုမချင်နှင့် . . .

“ဪ . . . ဒါကြောင့်ကိုး” ဟု လေးယောက်သား ပြိုင်တူကြီး ပြောလိုက်မိသည်။ ။

“လဲ့သီကို ဗိုးတိတ်အား ပြင်းပြင်းကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာကိုးဟ၊ ဒါကြောင့် လဲ့သီ နေမထိ ထိုင်မသိ ဖြစ်နေတာကိုး”

အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ညှိမီက ပြောင်လိုက်သည်။ ။ သည် တော့မှ မင်းကောင်းဇံက သူ၏ အကြည့်ရိုင်းတွေဖြင့်ကြည့်နေမိသော အကြည့်ကို မြန်မြန် ရုပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။ ။

“ဗိုးတိတ်ပြင်းအားက ဘယ်လောက်ရှိမလဲ မိခိုင်”

“အင်း . . . မှန်းရ တာတော့၊ ခေါ်တော တစ်ထောင်အားလောက်ရှိမှာပဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟုတ် လိုက်လေကွာ”

မင်းကောင်းဇံကို မိန်းမပျို တစ်သိုက်က အပြတ်ကို လှောင်နေကြပါတော့သည်။ ။ သည် တော့မှ ရှက်ရကောင်းမှန်းသိပြီး မင်းကောင်းဇံ၏ မျက်နှာက ရဲရဲတွတ်နေသည်။ ။

လက်ဖက်ရည်ဖိုး အပြတ်ရှင်းခဲ့ပြီး ဆိုင်မှ သုတ်ခြေတင် ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

“တကယ် ရယ်ရတယ်နော်”

“ဝါး . . . ဟား . . . ဟား”

မင်းကောင်းဇံ၏ နောက်သို့ မိန်းမပျိုလေးတွေ၏ ဟားသံက ပြေးလိုက်လို့ နေပါသည်။ ။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် မင်းကောင်းဇံက ရူပဗေဒဌာနသို့ ပြေးခဲ့ပါသည်။ ။

သရုပ်ပြဆရာသူ၏ သူငယ်ချင်း သန်းမြင့်ကို စာသင်နေသော အခန်း
 ၀မှာ ပင် ရပ်စောင့်နေ လိုက်သည်။ သန်းမြင့်က သူ့ကို တွေ့သည် နှင့်
 အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းကောင်းဖို့၊ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းနဲ့ လာတွေ့တာ”

“ဒါများကွာ၊ အိမ်လာရင် ပြီးရော”

“အိမ်လာလဲ မင်းက ရှိလို့ လား”

“အေး . . . ဟေး . . . ဟုတ်တယ်”

သန်းမြင့်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောသည်။

“မင်းဆီ စောစောက တစ်ခေါက်လာသေးတယ်၊ စာသင်နေတာမြင်
 တာနဲ့ ကင်တင်း သွားထိုင်နေတာ”

“ဟာကွာ အားနာစရာ၊ ခေါ်လိုက်ရောပေါ့”

“အားမနာနေနဲ့၊ ကင်တင်းသွားထိုင်မိမှ ငါ့ဘဝမှာ မေ့ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်
 ခုကို သတိရမိတော့ တယ်”

“ဘာလဲကွ၊ မင်းဟာ . . .”

“ရည်းစား ထားဖို့ လေ”

“ဟာ . . . ဒီကောင်”

“ဟုတ်တယ် တကယ်ပြောတာ၊ ငါ့ရင်ကို လှိုင်းထန်စေတဲ့ မိန်းမလှ
 လေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလားကွာ ပြောစမ်း ဘယ်သူလဲ”

“နောက်မှ ပြောမယ် မင်းဆီ ငါဘာလို့ လာလဲဆိုတာကို မင်းမမေး တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ နို့ မင်း ဘာလို့ လာလဲ”

“အေး ဆေးဆေးပြောမှ ဖြစ်မှာ ”

“ဒါဆို ဆယ်မိနစ်စောင့် အတန်းပြီးရင် အေးအေးဆေးဆေး ပြော တာပေါ့”

“အိုကေ . . .”

ကော်ရစ်ဒါမှာ ပဲ မင်းကောင်းဇံ ရပ်နေလိုက်ပါသည်။ မတော်တဆ ချုံလဲ့သီများ ဖြတ်သွား လေမလားဟု ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် အကြည့် တွေက ပြေးလွှားနေသည်။

ဒါပေမယ့် ချုံလဲ့သီနှင့် နီးစပ်တာဆိုလို့ ဘာကိုမျှ မတွေ့မိပါ။ ချုံလဲ့ သီဟာ ဦးသိုက်အောင်ရဲ့ သမီးဆိုတာကို နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်မိစဉ် မင်းကောင်းဇံ၏ ရင့်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ ပါသည်။

အတွေးဖြင့် မသက်မသာကြီး မင်းကောင်းဇံက သက်ပြင်းကို ချလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် သန်းမြင့်က သူ့နားရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး သက်ပြင်းတွေ ဘာတွေ ချလို့ ပါ လားကွ”

“မင်း အတန်းပြီးပြီလား”

“အေး . . .”

“လာကွာ ကင်တင်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

သန်းမြင့်၏ နားနေအခန်းသို့ မဝင်တော့ဘဲ မင်းကောင်းဇံက ကင်တ

င်းသို့ ခေါ်ခဲ့သည် ။ ကင်တင်းသို့ လာခဲ့ရခြင်းကလည်း မျှော်လင့်ချက်
လေး တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်ပါ။

စောစောပိုင်းက စားပွဲဆီသို့ လှမ်းခဲ့ကြသည် ။ ချိုလဲ့သီတို့ စားပွဲသို့
လှမ်းကြည့်လိုက် သည် ။ စားပွဲလွတ်ကိုသာ မင်းကောင်းဇံ တွေ့ရသည်
။ ရင်ထဲမှာ ဟာဆင်းသွားရပါတော့သည် ။

နီးစပ်ရာ နေရာများ သို့ ဝှေ့ဝဲ၍ ရှာကြည့်သော်လည်း အရိပ်အယော
င်မျှပင် မမြင်တော့ပါ။ မင်းကောင်းဇံ၏ မျက်ဝန်းတွေ အရောင်မှေးမှိန်
သွားရပါတော့သည် ။

“ဟေ့ကောင်မင်း ဘယ်သူ့ရှာတာလဲ”

“ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုကွာ”

“တွေ့လား”

“ဟေ့ . . . အေး”

“မင်း ကြည့်ရတာ၊ ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်း
ကောင်းဇံ”

“ပြောမယ်၊ လာ . . . ထိုင်ဦး”

စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သန်းမြင့်က လက်ဖက်ရည်မှာ လိုက်သည် ။

“မင်းဆီကို ငါလာရတဲ့ အဓိကအကြောင်းကအကူအညီတစ်ခု လိုချင်
လို့ ကွာ”

“ပြောလေ”

“ငါ့ရဲ့ မန်နေဂျာ ဦးဝင်းကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“ခပ်ရေးရေးပဲ၊ သိတယ်ပဲ ထားလိုက်တော့ကွာ”

“အေး . . . သူ့သားကဒီမှာ စတုတ္ထနှစ် ရူပဗေဒ အဓိက လေ့ကျင့်
အဲဒါ ငါ့ကို ပူဆာနေလို့ မင်းဆီ လာအပ်တာ။ သူ့ကို စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကူညီပေးလိုက်ပါ”

“ဒါများ မင်းစာရေးပေးလိုက်ရောပေါ့”

“ရေးပေးပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ မတွေ့တာလဲ ကြာပြီ မဟုတ်
လား၊ ဒါကြောင့် တမင် ဝင်တွေ့တာ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း စီးပွားရေး အဆင်ပြေနေတယ် မဟုတ်လား”

“အေးကွာ၊ မတောက်တစ်ခေါက်နဲ့ ဝင်လုပ်ပေမယ့် အောင်မြင်ပါတ
ယ်”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

“မင်းကော ပြေလည်တယ် မဟုတ်လား”

“ငါတို့ က လခစားပဲကွ၊ အထိုက်အလျှောက်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းရှာနေတာ
ဘယ်က ကောင်မလေး လဲ”

“အေး . . . ပြောမယ်၊ ခုနက ငါ့လေ သူ့ကို ဒီနေရာမှာ တွေ့လိုက်တာ
ကွာ၊ သိပ်ပြီး လှတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့၊ သူ့နာမည်က ချိုလဲ့သီတဲ့ ”

“ဟင် . . . ချက်ချင်းပဲ သိသွားရောလား”

“သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ သူ့ကိုခေါ်သံကြားလို့ သိလိုက်တာပါ”

သန်းမြင့်က သူ့ကို မချိုမချင် မျက်နှာပေးနှင့် ကြည့်နေသည် ။

“အဲ့ဒီ ချိုလဲ့သီကို မင်းသိလား”

“သိပ်သိပေါ့ကွာ၊ မသိရှိပါ့မလား၊ ဒီကျောင်းမှာ သူက စတားကွ၊ ပြီး

တော့ ငါ့ တပည့်လေ”

“ဟာ . . .ဟိတ်ကောင်”

မင်းကောင်းဇံက ဝမ်းသာအားရ မျက်နှာကြီးပြုံးဖိုးပြီး သန်းမြင့်၏ ပခုံးကို ဗုန်းခနဲမြည် အောင် ရိုက်လိုက်သည်။ ။

“ဟေ့ကောင် . . .ဝမ်းသာလဲ ဖြည်းဖြည်းကွ၊ ငါ့အဆုတ်ကွာလိမ့်မယ်”

“ဆောရီးကွာ၊ ငါ့ အရမ်း ဝမ်းသာသွားလို့ ”

“နေပါဦး၊ မင်း တစ်သက်လုံး မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘဲ ခုမှ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူ့ အရမ်းလှတယ်”

“သူ့ထက်လှတာတွေ မင်းတွေ့ခဲ့သားပဲ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတွေ့တော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲကွာ၊ ခုန်လိုက်တာလဲ အရမ်းပဲ၊ သူ့မျက်နှာလေးက ငါ့ရင်ထဲ မျက်စိထဲမှာ စွဲသွားတာပဲ”

“ဒါဆို မင်းက မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတယ်လို့ ဆိုချင်တာပေါ့”

“အဲ . . . အဲဒီသဘောပဲ”

“ဒါဆို ဘာခက်လဲကွာ ၊ ချဉ်းကပ်ပေါ့၊ မင်းလိုသူဌေးရုပ်ချောချော ငယ်ငယ်ကို ဘယ်သူက ငြင်းမှာ လဲ”

သန်းမြင့်၏ အပြောကြောင့် မင်းကောင်းဇံ မျက်နှာက ရုတ်ခြည်းညှိုးကျသွားသည်။ ။

“မင်းမျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ချဉ်းကပ်ဖို့ မလွယ်ဘူးကွာ”

“ဘာပြုလို့ ”

“ပြောမယ် သန်းမြင့် သူ့အဖေနဲ့ ငါက မဟာရန်သူကွ”

“ဒါဆို သူ့ သမီးလိုချင်ရင် မင်း လက်နက်ချပေါ့”

“ငါက ချလို့ အပိုပဲ အဘိုးကြီးက ငါ့ကို ရန်သူလို ထင်ပြီး ရန်ချည်း လုပ်နေတာ ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းလို့ မရတဲ့ ကိစ္စကြီးကွ”

“ဒါဆိုလဲကွာ မိန်းမတွေ ပေါပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းစိတ်ညစ်ရမယ့် ကိစ္စ ၊ ဝေးဝေးက ရှောင်လိုက် ပါ”

“မိန်းမပေါပေမယ့် ချစ်သူရှားတယ် သန်းမြင့်၊ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ငါ ချစ်မိနေပြီ”

“မင်းဟာကလဲ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

သန်းမြင့်က ရှုံ့တွသော မျက်နှာကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး ညည်းသည် ။

“ဒုက္ခပဲ လုပ်မနေနဲ့ နီးစပ်မယ့် လမ်းလေးများ ရှိမလားလို့ စဉ်းစားပါ ဦး”

“အင်း စဉ်းစားတာပေါ့ကွာ”

“အခု စဉ်းစားကွာ”

“ဟ . . . ချက်ချင်းကြီးပဲ၊ မင်း ရောဂါကလဲ သည်းလှချည်လား”

“ခပ်သည်းသည်းပဲ”

“သေတော့မှာ ပဲ မင်းကောင်းဇံရယ်”

“မသေနိုင်သေးဘူးကွ၊ မိန်းမမရသေးလို့ ”

“အေး အဲဒီမှာ ရူးနေသိလား ကြီးမှ ၊ ဝက်သက်ပေါက်ပြီး မရှက်မကြောက် လူသိအောင် အော်မနေနဲ့ ”

“မကြီးသေးပါဘူးကွ၊ အခုမှ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ”

“ဪ . . . မင်းကောင်းဇံ၊ မင်းကောင်းဇံ၊ မင်း ဒီလိုမိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် အဖြစ် သည်းမယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး”

“ဒါတွေ ထားစမ်းပါကွာ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ အကြံပေး”

“အင်း . . . မင်းကို မင်းကောင်းဇံ အနေနဲ့ သူသိလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟိတ်ကောင် မင်း အရူးချေးပန်း လျှောက်မပြောနေနဲ့ စောစောက သူ့အဖေနဲ့ မင်းက ရန်ဘက်ဆို”

“ဪ . . . ဒါက ဒီလိုရှိတယ်၊ ငါ့ကို ဦးသိုက်အောင်က မင်းကောင်းဇံ အနေနဲ့ မသိထားဘူးကွာ၊ ငါ့ အစ်ကို နာမည်နဲ့ ပဲ သိထားတာ၊ အစ်ကိုရဲ့ အလုပ်တွေကို ကြားဖြတ်ဝင်ခဲ့တဲ့ ငါကလဲ နာမည်မပြောင်းဘဲ ဆက်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါမှ ကုန်သည် တွေက သိမှာ ကိုးကွာ၊ နောက်ပြီး အစ်ကို နာမည်ကို ငါဆက်လက်ပြီး ရှိနေစေချင်သေးတယ်ကွာ”

“အေး . . . မင်း အစ်ကို အကြောင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ သူ့ အသက်လေးနဲ့ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ရတယ်လို့ ကွာ၊ အရွယ်ကောင်းမှာ အခုလို ဆုံးသွားတာ သိပ်ကို နှမြောဖို့ ကောင်းတယ်”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် တစ်ရက်မှ မဖြေနိုင်သေးဘူးကွာ”

“ဟုတ်မှာ ပေါ့”

“ငါ့မှာ ကလဲ ဒီအစ်ကိုပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား”

“မင်းတို့ ညီအစ်ကိုက သိပ်ချစ်ကြတာပဲနော်”

“အင်း ငါတို့ ကို ဦးသိုက်အောင်က ကြည့်မရအောင် မုန်းနေတာကွ၊
နောက်ပြီး ငါကိုလဲ အစ်ကိုလို့ ထင်နေတာတို့ ညီအစ်ကိုက သိပ်တူတယ်
မဟုတ်လား”

“အေး မင်း တို့ ညီအစ်ကိုက အမြွှာအတိုင်းပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းအစ်ကိုဆုံး
တာ သူမသိဘူးလား”

“သူနဲ့ တို့ စီးပွားရေး နယ်ပယ်မှာ မဆုံခင်ကတည်းက အစ်ကိုက ဆုံး
ပြီး နေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို သူမသိတာပေါ့”

“မင်း ကိစ္စက လွယ်ပျဲမလားကွယ်”

“မလွယ်တာကို လွယ်အောင် မင်းကူပေါ့”

“ဟာ . . . ဇွတ်တရွတ်ကြီးပါလား”

“အေး . . . ဇွတ်တရွတ်ကြီးပဲ”

မင်းကောင်းဇံ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သန်းမြင့်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်
က်ကြီး ရယ်ချလိုက်ပါ သည် ။

“ပေးလေကွာ၊ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း”

“အင်း မင်း ချိုလဲ့သီကို ချဉ်းကပ်တဲ့ နေရာမှာ ခုလို ပုံစံနဲ့ ချဉ်းကပ်လို့
ကတော့ မဖြစ်ဘူး မောင်”

“ဘယ်လို ချဉ်းကပ်ရမလဲ ပြော”

“မင်းကိုယ် မင်း အသွင်ပြောင်းပစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . .”

“နောက်ပြီး ဒီကျောင်းကို ခဏခဏ လာနိုင်အောင် မင်းဘဝကို အခြေအနေ တစ်မျိုးနဲ့ ဖန်တီးရမယ်”

“အင်း . . . အခုလောက်ထိက မင်းအကြံ မဆိုးဘူး”

“နားထောင်၊ မင်းဒီထက် ကောင်းတာတွေ ထပ်ကြားရဦးမယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဆက်လက် ချီတက်”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်လို ပုံစံ ပြောင်း ပစ်ရမယ်”

“ဟာကွာ”

မင်းကောင်းဇံ၏ မအီမလည် မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ပြီး သန်းမြင့် အရမ်း ရယ်ချင်နေသည်။ ။

“ဘာကွာမနေနဲ့ ၊ ချိုလဲ့သီကို လိုချင်ရင် မင်း ဒါလောက်တော့ စွန့် စားရမှာ ပေါ့”

“ကဲပါကွာ . . . နောက်ပြီ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မင်းရဲ့ အခုလို ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ခဝါချပစ်ရမှာ ”

“ဟာ . . . လုပ်ပြန်ပြီ”

“သဘာဝကျအောင်လေကွာ၊ ဒရိုင်ဘာက အခုလို ရှိုးနဲ့ နေလို့ ဖြစ်မလားကွ”

“ကဲ . . . ထားလိုက်ပါတော့”

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို ဒရိုင်ဘာ လုပ်ရမလဲ ဆိုတော့ ဒီကျောင်းကို နေ့

တိုင်းလာနိုင်ဖို့ က ဒီကျောင်းက ကျောင်းသား တစ်ယောက်ယောက်ကို ပို့ကြိုမှ ဖြစ်မှာ ”

သန်းမြင့်က မျက်ကြောကို စင်းပြီး မေးကို ပွတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်

။

ပြီးမှ လက်ဖြောက်တစ်ချက် ဖြောက် ခနဲ တီးလိုက်သည် ။

“ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ”

“ဘာလဲကွ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“မင်းပြောတာ စောစောက၊ ဘယ်သူဟိုကွာ ငါ့ကို အပ်တဲ့ ကလေးလေ”

“ဪ . . . သိန်းထွေး”

“ဟုတ်ပြီ၊ သိန်းထွေးကို နေ့ချင်းညချင်း မင်းသူဌေးသား လုပ်ပေးလိုက်”

“ဘာကြောင်တာလဲ”

“ဒီမယ် . . . ငါပြောသလို လုပ်စမ်းပါ”

“ပြောကွာ ပြော”

သန်းမြင့်က သူ၏ အကြံတွေကို မင်းကောင်းဇံနားသို့ တိုးကပ်ပြီး ပြောသည် ။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မင်းကောင်းဇံက ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်နေပါသည် ။

(၂)

အတန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး ချိုလဲ့သီတို့ တစ်သိုက်ကြွက်စီကြွက်စီ နှင့် စကား တွတ်ထိုးဆဲ ဆရာ အတန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

ချိုလဲ့သီတို့ အရှိန်သတ်လိုက်ရသည် ။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ဆရာရေးခြစ်နေသော ပုစ္ဆာကို ကြည့်ရင်း ချိုလဲ့သီက ကင်တင်းမှာ တွေ့ဆုံခဲ့ရသော လူစိမ်း ကိုလူချောကို မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြန်၍ မြင်ယောင်နေသည်။ ။

အသားလတ်လတ်၊ ဆံပင်နီညိုညို၊ မျက်ဆန်ညိုသယောင်ရှိသော ကိုလူချောကို မျက်ဝန်းထဲ မှာ ပြတ်ပြတ်သားသားကြီးပဲ မြင်လိုက်ပါသည်။ ။

နဖူးပြန့်ပြန့်ပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်၊ ဆံခွေတွေက သူ၏ သားနားမှုကို ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်စွက်နေပါသည်။ ။ မျက်ဝန်းကျယ်ကျယ်၊ မျက်ခုံး၊ နက်နက်၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ ပိပြားသေ သပ်သော နှုတ်ခမ်းထူထူတွေက သူ၏ တိကျပြတ်သားမှုကို ဖော်ပြ နေသကဲ့သို့ ပင်။

ဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကလည်း နိုင်ငံခြားဖြစ်၊ ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီကလည်း ဂျင်း အကောင်းစား။ ဒီလောက် သားနားသော ရုပ်ရည်ရှိပေမယ့် သူ့အကြည့်တွေက စူးရဲလွန်းသည်။ ။ ရိုင်းလွန်းနေသည်ကို ချိုလဲ့သီ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ။

ကျောင်းမှာ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော ချောမော သားနားသော လူစိမ်းသည် ဘယ်ကနည်းဟု ချို့လဲ့သီ တွေးနေပါသည်။ ။

လူစိမ်း၏ အကြည့်စူးကို မကြိုက်သော်လည်း သားနားသော ရုပ်သွင် က ချို့လဲ့သီ၏ မျက်ဝန်းမှာ ငြိစွဲခဲ့ရပါသည်။ ။

သူ၏ အကြည့်စူးကို မနှစ်မြို့သော်လည်း ချို့လဲ့သီ၏ နှလုံးသားလေး အမှတ်မထင် ခုန်ခဲ့တာ ကိုတော့ သတိရနေပါသည်။ ။

“သူဘယ်သူလဲ၊ သူဘာကြောင့် ငါ့ကို စူးစူးကြီး ကြည့်နေပါလိမ့်”

ချို့လဲ့သီ၏ အကြည့်က ကျောက်သင်ပုန်း ပေါ်မှာ စူးစူး ကျရောက်နေ ပေမယ့် ချို့လဲ့သီ၏ အတွေးများက ကျောင်းခန်းအပြင်ဘက် စားသော က်ဆိုင်တန်းဆီသို့ ပြေးနေပါသည်။ ။

စားသောက်တန်းမှာ တွေ့ခဲ့ရသော ထိုသူကိုသာ တဝဲဝဲလည်မြင် ယောင်နေပါသည်။ ။

“ဟဲ့ . . .ကူးလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အနီးက မိခိုင်က တံတောင်နှင့် တို့ ပြီး သတိပေးမှ ချို့လဲ့သီ၏ သိစိ တ်တွေ အခန်းထဲသို့ ပြန် ရောက်လာသည်။ ။

“အင် . . .”

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသော ချို့လဲ့သီကို ကြည့်ပြီး ညှိမိက နှာခေါင်း ရှို့သည်။ ။

“နင့် စိတ်တွေက စာသင်ခန်းထဲမှာ မရှိဘဲ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

အသံတိုးတိုးနှင့် ကျိတ်ကျိတ်မေးသည်။ ။

“ဘယ်မှ မရောက်ဘူး ဒီနေရာမှာ ပဲ”

“ညာမနေနဲ့၊ ငေးချင်ရာ ငေးပြီး”

ရှေ့တန်းမှ သူတို့ ၏ အသံကြောင့် ကျောင်းသူ နှစ်ယောက် လှည့်ကြည့်သည် ။ ချိုလဲ့သီ လည်း ပြန်ပြီး ဖြေမရှင်းနေတော့ပါ။ တော်ကြာ စကားသံတွေ ထပ်ကြားလို့ မကျေနပ်ကြည့်တွေ ထပ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား ။

ချိုလဲ့သီက ကျန်ရှိနေသော စာသင်ချိန်များကို စိတ်မပါစွာနှင့်ဘဲ ကုန်ဆုံးစေလိုက်ပါသည် ။

★

သန်းမြင့်၏ အကြံဉာဏ်ကောင်းများကို ကျိုးနွံစွာခံယူခဲ့ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနှင့် မင်းကောင်းဇံ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည် ။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဒြီနောက်ဘက်တိုက် တန်းလျားတွင် နေသော သိန်းထွေးကို ခေါ်ခိုင်း လိုက်သည် ။ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှ သိန်းထွေး ပျာပျာသလဲ ရောက်လာသည် ။

“အစ်ကိုလေး ခေါ်တယ်ဆို”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ထိုင်ဦး”

ဆိုဖာဆက်တီမှာ သိန်းထွေးကား ခပ်ယိုယိုလေး ဝင်ထိုင်သည် ။

“မင်း ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ကျောင်းက ပြန် လာပြီး ထမင်း စားခဲ့ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“ဒါဆို အအေးသောက်မလား”

“ဗိုက်တင်းနေလို့ မသောက်တော့ပါဘူး”

မင်းကောင်းဇံကို ကြည့်ပြီး သိန်းထွေး မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေသည် ။ ဘာသဘောနှင့် မင်းကောင်းဇံက သူ့ကိုခေါ်ပြီး စေတနာတွေ ဗလပွနှင့် ကျွေးမွေးချင်နေပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိသည် ။

“ငါ မင်း အတွက် ပြောထားပြီးပြီ၊ ကျောင်းစာအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့နော်”

“ဟာ . . . အစ်ကိုလေး၊ ဆရာနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ ဟုတ်လား”

“တွေ့ပြီးပြီ၊ မင်းကို သူကြည့်ပေးပါလိမ့်မယ်ကွာ”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုလေးရာ”

“အေး . . . မင်း ကျေးဇူး အသာထားဦး၊ ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

သိန်းထွေးက လူရိုးလူအေးလေးပါ။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေသော သိန်းထွေး၏ ဗီဇကို မင်းကောင်းဇံ သဘောကျ ခဲ့သည် ။ သိန်းထွေးအတွက် ပညာသင် စရိတ်ကို မင်းကောင်းဇံကပဲ ထောက်ပံ့ခဲ့လေသည် ။

“မင်းကို မနက်ဖြန်က စပြီး ငါကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုလုပ်မယ်”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ အစ်ကိုလေးရာ၊ ကျွန်တော်လိုင်းကားနဲ့ သွားနေကျပါ”

“မင်း သွားနေတာ ငါသိသားပဲ၊ ငါက ပို့ချင်လို့ ပို့တာကိုမင်း ကန့်ကွက်စရာ မလိုဘူးလေ ကွာ”

မင်းကောင်းဇံ ကို ကြောက်ချစ် ရှိသေခဲ့သော သိန်းထွေး ယခုလို မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် မင်းကောင်းဇံက ပြောတော့ စောဒက မတက်ရဲတော့ပါ။

“မင်းကို ပို့မယ် ကြိုမယ်၊ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာ မင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ငါဟာ မင်းရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်ပေစေ”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ အစ်ကိုလေးရာ”

သိန်းထွေး၏ မျက်လုံးတွေ လယ်ကွင်းကြီးလောက် ပြူးဝိုင်းသွားသ
ည်။ မင်းကောင်းဇံကို မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။
မင်းကောင်းဇံ စိတ်များ ဖောက်ပြန်သွား ပြီလားဟု စိုးရိမ်တကြီး
လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို ပေါက်သွားပြီ ထင်လို့ လား”

“ဟို . . . ဟို မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့ ”

“ငါ အခုလို လုပ်တာငါ့မှာ အကြံ တစ်ခုရှိလို့ မင်းသိစရာတော့ မလို
ဘူးပေါ့ကွာ”

မင်းကောင်းဇံက သိန်းထွေးကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အသုံးချသော်လည်း သူ
၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ပြောဖို့ ရန် လွန်စွာဝန်လေးနေသည်။ ရှက်လ
ည်း ရှက်သည်။ သူ၏ ကလေးကလား ဆန်သော လုပ်ဆောင်မှုကြောင့်
သူ့ကို အထင်သေးမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။

“ငါနဲ့ မင်းသာ ဒီကိစ္စကို သိပေစေနော်၊ မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရ
ဘူး၊ မင်းအဖေလဲ မသိစေနဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

သိန်းထွေး၏ ဟုတ်ကဲ့လိုက်သော စကားသံက လွန်စွာတိုးတိမ်နေပါ
သည်။

“အစ်ကိုလေးရာ ကျွန်တော်က သူဌေးသား ရုပ်မှ မပေါက်တာ၊ အစ်

ကိုလေးနဲ့ ဆို တခြားစီပဲ ဟာ”

“ဘာတခြားစီလဲ”

“ရုပ်ရော၊ အဝတ်အစားရောပေါ့”

“မင်းရုပ်က ဘာဖြစ်နေလို့ လဲချောသားပဲ၊ အဝတ်အစား အတွက် တော့ မပူနဲ့၊ ငါစီစဉ်ပေးမယ်”

“ဘယ်လို ဝတ်ဝတ် သူဌေးရုပ် ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“မင်းနှယ်ကွာ ညံ့လိုက်တာ၊ တောင်းမှာ အကွပ် လူမှာ အဝတ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ မင်း သားနားဖို့ ငါ့တာဝန်ထား”

မင်းကောင်းဇံက စိတ်အား ထက်သန်စွာနှင့် ပြောပြီး ဆိုဖာမှ ထ,ရပ် လိုက်သည်။ ။

“လာ . . . အခန်းထဲ လိုက်ခဲ့”

မဝံ့မရဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် သိန်းထွေးက မင်းကောင်းဇံ၏ နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ ။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ မင်းကောင်းဇံက နံရံကပ် ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ထိုထဲမှ သူ၏ အဝတ်အစား အချို့ကို ထုတ်ယူပြီး သိန်းထွေးကို လှမ်း ပေးသည်။ ။

“ဒါ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ အစ်ကိုလေး”

“သူဌေးသား ဆိုတဲ့ မင်းဝတ်ဖို့ ပေါ့ကွ”

“အများကြီး ပါလားဗျာ”

“သူဌေးသား တစ်ယောက်အတွက် ဒါနည်းသေးတယ်”

“ရုတ်တရက်ကြီး သူဌေးသား ဖြစ်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ယုံကြည်မှု လား အစ်ကိုလေးရ”

“ဒါတွေ အသေးအဖွဲ့ပါကွာ၊ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ”

သိန်းထွေး ဆင်ခြေ တက်မနေတော့ပါ။ အမြဲတမ်း မင်းကောင်းဇံ၏ အကျတွေ ဝတ်နေကျမို့ သိန်းထွေး၏ အဝတ်အစားတွေ အဆင့် မနိမ့်လှ ပါ။

ယခု အဝတ်အစားတွေထက် နည်းနည်း နွမ်းတာက လွဲရင် အချိုးအစားတွေက အတူတူပဲ မဟုတ်လား။ ဆက်ပြီး ဆင်ခြေမတက်တော့ဘဲ သိန်းထွေးက အဝတ်အစားတွေကို ပွေ့ပိုက်လိုက် သည် ။

“ကဲ . . . မင်း သွားတော့”

“အဖေ မေးရင် ဘာပြောရမလဲ”

“အဖေ မေးမေး ဘယ်သူကပဲ မေးမေး ငါပြောတဲ့ စကားတွေ မင်းရ င်ထဲမှာ ပဲ ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး၊ အဝတ်အစားတွေ အတွက် ကျေးဇူးနော်”

“မလိုပါဘူးကွာ”

အဝတ်အစားတွေကို ပွေ့ပိုက်ပြီး သိန်းထွေးက ဝမ်းသာအားရနှင့် မင်းကောင်းဇံ၏ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည် ။ တန်းလျားဆီသို့ လျှောက်လာရင်း မနက်ဖြန် ဖြစ်ရမည့် သူဌေးသားဘဝကို ပစ်ခတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်လိုက် ပါသည် ။

(၃)

မင်းကောင်းဇံ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားခဲ့သော မနက်ဖြန်က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

သူဌေးသားအသစ်ကျပ်ချွတ်လေး သိန်းထွေးကို သူ၏ အက်အီးကား အဖြူပေါ် တင်ပြီး အဝတ်စား နွမ်းနွမ်းနှင့် ဒရိုင်ဘာ လက်သစ် မင်းအောင်ဇံက ပင်မ တက္ကသိုလ် နယ်မြေဆီသို့ အောင်မြင်စွာ လှမ်းခဲ့ပါတော့သည်။ ။

သိပ္ပံ အဆောက်အအုံကြီး၏ ကျောင်းသားရေးရာ ရုံးခန်းရှေ့နား ရေတမာပင် အောက်မှာ ကားကို ထိုးရပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။ ကားပေါ်မှာ သိန်းထွေးက ဆင်းသွားပါပြီ။

“အစ်ကိုလေး ပြန်မှာ မဟုတ်လား”

“ခဏနေရင် ပြန်မယ်”

“ညနေ လာမကြိုနဲ့ နော်”

“ဟေ့ကောင် လျှာမရှည်နဲ့ သွားမှာ သာ သွား”

မင်းကောင်းဇံက ဟောက်လိုက်တော့ သိန်းထွေး ဇက် ကလေး ပုသွားသည်။ ။ သုတ်ခြေတင် ပြီး အတန်း ရှိရာ အခန်း ဆီကို ထွက်သွားလေပြီ။

မင်းကောင်းဇံက ကားထဲမှာ ပင် ထိုင်ပြီး သွားလာလှုပ်ရှားနေသော

အရောင် အမျိုးမျိုး၊ ပုံစံ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးသော မိန်းကလေးတွေ
ထဲမှ ချိုလဲ့သီကို ရှာဖွေနေပါသည်။ ။

မင်းကောင်းဇံ ရှာဖွေနေဆဲမှာ ပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တူရူဘက်မှ
မိန်းကလေး ငါးဦး အတန်းလိုက် ယှဉ်တွဲလျှောက်လာသည် ကို မင်း
ကောင်းဇံ တွေ့ရသည်။ ။

မင်းကောင်းဇံ၏ မျက်ဝန်းတွေလဲ့ခနဲ ဖြာသွားသည်။ ။ ချိုလဲ့သီတို့ ငါး
ယောက်သား ဘာတွေ ပြောလာမှန်းမသိ လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် ပြောဆို
လိုက် ရယ်လိုက်ပါ။

မင်းကောင်းဇံ၏ ကားနားသို့အရောက် သူတို့ ထဲမှာ အနီရောင် ဝတ်
စုံလေးနှင့် ထင်းနေ ရှင်းနေအောင် လှနေသော ချိုလဲ့သီ၏ အကြည့်က
ကားရှေ့ကြည့်မှန်ကို ထွင်းဖောက်ပြီး အထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ။

မင်းကောင်းဇံကလည်း ကားထဲမှ ချိုလဲ့သီကို စိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်
နေသည်။ ။ သူနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံခိုက် ချိုလဲ့သီ၏ မျက်နှာလေးထဲမှ
အပြုံးတွေ လွင့်သွားပြီး သူ့ကိုအံ့သြသော အကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည်
ကို တွေ့ရသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်း ချိုလဲ့သီတို့ သူ၏ ကားကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး ကျောခို
င်းသွားသည်။ ။ ဒါပေမယ့် မင်းကောင်းဇံ၏ အကြည့်များက ချိုလဲ့သီ၏
နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါသွားသည်။ ။

နုဖတ်ကြွရွှစွာ လှပနေသော ချိုလဲ့သီ၏ ပုံရိပ်လေး သူ၏ မျက်ဝန်း
ထဲမှာ စွဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။ ။

ဖြတ်ကျော် ကျောခိုင်းသွားသော ချိုလဲ့သီ၏ စိတ်ထဲမှာ လည်း မင်း
ကောင်းဇံ၏ ချောမွေ့သော ရုပ်က အရိပ်သဖွယ် စွဲငြိသွားသည်။ ။

“သူဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး၊ ငါနဲ့ မျက်နှာချင်းဆုံလိုက်တိုင်း သူ စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဘာသဘောလဲ . . .”

“သူ့ အကြည့်ကြောင့် ငါ့ရင်က ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် သိမ့်သိမ့်တုန်ခဲ့ရတာလဲ”

မကျေမနပ်နှင့် ချိုလဲ့သီက တွေးနေပါသည်။ ။ မင်းကောင်းဇံကို သူငယ်ချင်းများ တွေ့လိုက်ပုံ အပေါ်ပါ။ ဒါကြောင့်ချိုလဲ့သီလည်း သူတို့ ကို တွေ့ခဲ့တာကို မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ။

ချိုလဲ့သီ ပထမနှစ် တက်စဉ်ကတည်းက ပေါ်ပြူလာဖြစ်ခဲ့သည် မို့ ပိုးသူပန်းသူတွေ လိုက်သူတွေ မနည်းမနော ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ဒါပေမယ့် ချိုလဲ့သီ၏ နှလုံးသားလေး ဘယ်တုန်းကမျှ တုန်ခါခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ယခုလို မျက်ဝန်းချင်း ဆုံလိုက်ရုံနှင့် နှလုံးသားလေး ရိုက်ခတ်တုန်ခါခဲ့ရသည့်အတွက် ချိုလဲ့သီ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ။

“အချစ်ဆိုတာ ရင်ခုန်တာက စတယ်လို့ တချို့က ပြောကြတယ်၊ ဒါဆို ငါအခု ရင်ခုန်တာ အချစ်ကြောင့်လား”

စိုးစိုးရိမ်ရိမ်ပူပူပင်ပင် လေးပင် တွေးလိုက်မိပါသည်။ ။

“အို . . . မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ”

ကြောက်ကန်ကန်ပြီး အတွေးတွေကို ဇွတ်ငြင်းပြီး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

စာသင်ခန်းထဲ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ညံ့စိုတွတ်ထိုးနေသော သူငယ်ချင်းတစ်စုကြောင့် မင်းကောင်းဇံလည်း သူမ၏ အတွေးအာရုံထဲမှာ ပျောက်ခဲ့ရပါလေပြီ။

နေ့လယ် မုန့်စား ဆင်းချိန်မှာ ကင်တင်း ရောက်တော့သူများ ရှိလေ
မလားဟု တိတ်တခိုးလေး ချိုလဲ့သီက ဝေဝေရှာကြည့်သည်။ ။ သူ့ကို မ
တွေ့ပါ။ ချိုလဲ့သီရဲ့ ရင်ထဲမှာ အမည်မသိသော ခံစားချက် တစ်ခု
ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ။

*

ညနေ ကျောင်းပြီး၍ ကားမလာသေးသဖြင့် ချိုလဲ့သီကသိပ္ပံ အဆောက်အအုံ၏ အဝင်ဝ လှေခါးထစ်တွေပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး အိမ်က ကားအလာကို စောင့်နေသည်။ ။

ကား တော်တော်နှင့် မလာသေးပါ။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပြန်သွားပြီမို့ ချိုလဲ့သီ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ထိုစဉ် အက်အီးကား အဖြူလေး တစ်စီး အဆောက်အအုံ ရှေ့သို့ ကွေ့ဝင်လာ သည်။ ။

ကားမောင်းလာသူကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ ချိုလဲ့သီ၏ ရင်က လှိုက်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ ။ ကားလေးက ရေတမာပင်အောက်မှာ ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ ။

မင်းကောင်းဇံလည်း လှေခါးထစ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ချိုလဲ့သီကို တွေ့ရပြီး အရမ်းဝမ်းသာ သွားသည်။ ။ တွေ့ချင်သူနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာနေပါသည်။ ။

ကားကို စက်သတ်ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ ကားထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ။

အညောင်းပြေ ခါးကို တမင်ပင် ဆန့်ပြီး ချိုလဲ့သီထံသို့ အကြည့်တစ်ချက် ဝေလိုက်သည်။ ။ သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေသော ချိုလဲ့သီ၏ အကြည့်နှင့် တန်းတိုးနေသည်။ ။

မင်းကောင်းဇံက ကျေနပ်ပြီးလေး ပြုံးလိုက်သည်။ ။ မကြာခဏ သူ

၏ အကြည့်တွေ ချိုလဲ့သီထံသို့ ပေးလွှတ်နေသည်။ ။ ထိုစဉ် အဆောက်အ
အုံထဲမှ သုတ်သုတ်လေး ထွက်လာသော သန်းမြင့်ကို တွေ့ရသည်။ ။
သန်းမြင့် လာရာ ဘက်သို့ ကျောခိုင်း ထိုင်နေသော ချိုလဲ့သီကတော့ သ
န်းမြင့်ကို မတွေ့ပါ။

သန်းမြင့်က ချိုလဲ့သီကိုလည်း တွေ့သည်။ ။ မင်းကောင်းဇံကိုလည်း
တွေ့သည်။ ။ မင်းကောင်းဇံ ကို လှမ်းပြီးမျက်စိ တစ်ချက်ပစ်ပြလိုက်သည်
။

“ဟေ့ . . . ချိုလဲ့သီ မပြန်သေးဘူးလားကွ”

ဖြတ်လျှောက်လာရင်း ခေါင်းကို လည်ပြန်ပြီး ထိုင်နေသော ချိုလဲ့သီ
ကို လှမ်း နှုတ်ဆက် သည်။ ။

“ကား မလာသေးလို့ ဆရာ”

“ဪ . . . နောက်တောင်ကျနေပြီနော်”

“ဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေ နောက်ကျတာပါ ဆရာ”

“ဟာ . . . မင်းကောင်းဇံ မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျောင်းလာကြိုတာလေ”

ချိုလဲ့သီက သူတို့ နှစ်ဦး၏ ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်ပုံကို ကြည့်ပြီး
လွန်စွာ အံ့သြနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

“ဪ . . . ကျောင်းလာကြိုတာကိုး၊ မင်းနဲ့ မတွေ့တာတောင်ကြာပြီ
ကွာ”

“ငါလဲ့မအားဘူးကွာ အားမှ ပဲ ကျောင်းကိုလဲ လာကြိုနိုင်တာ”

“ဪ . . . ချိုလဲ့သီကားမလာသေးရင် ဆရာ့ သူငယ်ချင်းကို လိုက်ပို့

ခိုင်းလိုက်ရမလား”

သန်းမြင့်၏ စကားကြောင့် မင်းကောင်းဇံ ခေါင်းကြီးသွားသည် ။
မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စကိုဘာ အကွက်ထွင်ပြီး သန်းမြင့် စတန့်ထွင်လိုက်
တာလဲဟု ဒေါသသွားသည် ။

“ရပါတယ် ဆရာ . . . အခုပဲ လာတော့မှာ ပါ”

“အားနာစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ သူက ဆရာနဲ့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း၊ မင်းကောင်းဇံပါ ဟေ့ကောင် ဒါငါရဲ့ တပည့်မလေး ချိုလဲ့သီတဲ့ မှတ်ထားနော်၊ လမ်းတွေ့ရင် ခေါ်ပါကွာ၊ ကားကြုံလဲ ခေါ်ပေါ့”

ချိုလဲ့သီထံမှာ ပြုံးလဲ့လဲ့ အကြည့်တစ်ခုကို သူရရှိလိုက်ပါသည် ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ချိုလဲ့သီ”

“ဆရာ သူငယ်ချင်းမို့ လဲ့သီလဲ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ဆည်းလည်း သံတမျှ သာယာငြိမ်ညောင်းသော ချိုလဲ့သီ၏ အသံလေးက သူ၏ နားကြော တွေကို ချုံစိမ့်အေးမြစေပါသည် ။

သူတို့ အနီးသို့ ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းနှင့် သိန်းထွေး ရောက်လာသည် ။ သည် တော့ မင်းကောင်းဇံ က သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်ပါသည် ။

“ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ချိုလဲ့သီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်”

“မင်းကားနဲ့ ငါလဲ လိုက်မယ်၊ မင်းကောင်းဇံ”

“ရပါတယ်လိုက်ပါ”

သိန်းထွေးက ဣန္ဒြေရရ ကားနောက်က ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်

“ကဲ . . . ချိုလဲ့သီ ဆရာတို့ သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

ချိုလဲ့သီ၏ ရှေ့မှာ မခွဲချင် မခွာရက်သော်လည်း မင်းကောင်းဇံက မလွဲသာ၍ ခွဲခွာခဲ့ရပါ သည် ။

“မင်း အိမ်လိုက်ခဲ့ဦး သန်းမြင့်”

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

မင်းကောင်းဇံ၏ ကားကလေး သိပ္ပံ အဆောက်အအုံ၏ ရှေ့မှ အရှိန်လေးဖြင့် ထွက်ခဲ့သည် ။ လေးညှို့မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားလေး တစ်စင်းလို အဓိပတိလမ်းမကြီးပေါ်မှာ လွင့်ခနဲ ပြေးလွှား နေသည် ။

မင်းကောင်းဇံ၏ ခြေလှမ်းတွေကို လိုက်လို့ မမီအောင် ဖြစ်နေရသူက သိန်းထွေးပါ။

ရွှေတောင်ကြားခြံသို့ ရောက်တော့ မင်းကောင်းဇံက ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက် သည် ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

သိန်းထွေးက လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး သူ၏ တိုက်တန်းလျားဆီသို့ လျှောက်သွားသည် ။

“ငတိလေးတော့ ငါ့ လုပ်ရပ်ကို အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပြီကွ သန်းမြင့်”

“အေး မင်းလုပ်ပုံကလဲ ငကြောင်လိုပဲဟာ”

“အခု အချိန်မှာ ချိုလဲ့သီကို ငါ ချစ်နေတာ သူ့ကို မသိစေချင်သေးဘူး

“သိတော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ”

“ရှက်စရာလဲ ကောင်း၊ သိက္ခာ ကျစရာကြီးလဲ ဖြစ်နေလို့ ပေါ့”

“ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက် ဆိုတာ မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

“ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ ကျင့်သုံးရတာ မျက်နှာပူတယ်”

“တော်တော် ရယ်ရတဲ့ ကောင်”

“ကဲ . . . ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို ဘာနဲ့ ကျွေးမွေးရမလဲ”

“ကျွေးချင်တာနဲ့ ကျွေး ဒါပေမယ့် ရေခဲစိမ် ဘီယာနဲ့ အမြည်းလေးနဲ့ ဆို ပိုပြီး သင့်တော်တယ်”

“ဒါလောက်များ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုနေ့ ညစာကို သန်းမြင့်က မင်းကောင်းဇံ၏ အိမ်မှာ ပဲ စားလိုက်သည် ။ ညဉ့်မိုးချုပ်မှ မင်းကောင်းဇံက သူ၏ အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည် ။